

VISSZAESŐ NÉP

December 7., szombat délután

Salamon minden bűnét és túlkapását arra a súlyos hibájára lehet visszavezetni, hogy nem támaszkodott többé Istenre bölcsességért, és nem járt alázatosan előtte...

Elrontott élete történetéből tanuljuk meg, hogy mindenkor Isten tanácsára kell támaszkodnunk; kísérjük gondos figyelemmel utunk irányát, és változtassunk minden olyan szokáson, amely el akarna vonni minket Istentől. Arra tanít, hogy nagy elővigyázatra, őrködésre és imára van szükség, hogy szenny nélkül tartsuk meg hitünk egyszerűségét, tisztaságát. Ha a legmagasabb erkölcsi kiválóságra akarunk felkapaszkodni, s ha a vallásos jellem tökéletességét akarjuk elérni, nagyon vigyázzunk a barátságok kialakításánál és élettársunk megválasztásánál! – *A Te Igéd igazság*, 2. köt., 1031. o.

Salamonhoz hasonlóan sokan hódolnak testi vágyaiknak, és szentégtelen házasságot kötnek. Sokan, akik szép és ígéretes reggelként kezdték életüket a maguk korlátolt világában – ahogyan Salamon is az ő magasztos világában –, egy visszavonhatatlan és téves lépés nyomán házasságot kötnek a lelkük vesztét okozva, és magukkal együtt másokat is romba döntenek. Salamon szívét is a feleségei fordították a bálványimádásra, és hasonló módon fogja a minden szilárd elvet nélkülöző, érzéki élettárs a korábban nemes szívű és hűséges lelket elfordítani a hiábavalóságok, a romlást okozó gyönyörök és a szenvedélyek felé. – *The Health Reformer*, 1878. május 1.

A keresztények határolják és különítsék el magukat a világtól, a világ szellemétől és hatásaitól! Isten meg tud bennünket őrizni a világban, de mi ne legyünk a világból valók. Isten szeretete nem bizonytalan és nem változó. Mérhetetlen gondoskodással őrködik gyermekein, de osztatlan hűséget kíván. „Senki sem szolgálhat

két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti: nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.” (Mt 6:24) – *Próféták és királyok*, 59. o.

Amikor a keresztyény lelke meg lett tisztítva, kötelessége azt tisztán tartani. Sokan mintha csak azt gondolnák, hogy Krisztus vallása nem szólít fel a mindennapi bűnök elhagyására, arra, hogy szakítsunk a lelkünket rabságban tartó szokásokkal. Lelkiismeretük hatására lemondanak ugyan némely dologról, mégis elmulasztják Krisztust képviselni mindennapi életükben...

A szív tisztán tartásának feladatánál lankadatlanul kell lennünk az imádságban, fáradhatatlanul kérve a kegyelem trónjának segítségét. Akik Krisztus nevét veszik magukra, komolyan, buzgón és alázattal járuljanak Isten elé segítségért Az Üdvözítő mondja, hogy szüntelen imádkozzunk. A keresztyény nem mindenkor borulhat térdre, a gondolataival, kívánságaival mégis fel, az ég felé irányulhat. Ha kevesebbet beszélénk, és többet imádkoznánk, szertefoszlana önhittségünk. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1157. o.

December 8., vasárnap – A templomi vezetők romlottsága

De amikor Ezsdrás és Nehémiás befolyása nem volt közvetlenül érezhető, sokan elfordultak az Úrtól. Nehémiás egy időre visszatért Perzsiába. Míg távol volt Jeruzsálemtől, bűnök lopódtak be, és féltő volt, hogy megrontják a nemzetet. A bálványimádók nemcsak a városban vetették meg a lábukat, de jelenlétükkel még a templom körzetét is megfertőzték. Házasság útján barátság jött létre Eliasib, a főpap családja és Izrael elkeseredett ellensége, az ammonita Tóbiás között. E szentségtelen kapcsolat következményeként Eliasib megengedte Tóbiásnak, hogy elfoglalja a templomhoz tartozó egyik helyiséget, amelyet addig a nép tizedének és adományainak tárolására használtak.

Isten Mózes által kijelentette, hogy az ammonitákat és moábitákat örökre ki kell zárni népe gyülekezetéből az Izraellel szembeni kegyetlenségük és árulásuk miatt. Lásd: 5Móz 23:3–6! Ezt a parancsot semmibe véve a főpap eltávolította az Úr házának kamrájában tárolt adományokat, hogy helyet adjon a kitiltott nemzetség képvise-

lőjének. Így kedvezett Isten és igazsága ellenségének. Ennél jobban nem sérthette volna meg Istent. – *Próféták és királyok*, 669. o.

Ha a vezetők nem végzik hűségesen felelősségüket, azok sem végzik a magukét, akiket vezetnek. Battle Creekben a mű fejénél állók legyeinek példaképei a nyájnak az egész területen. Ha ezt teszik, nagy lesz a jutalmuk. Ha nem tesznek eleget kötelességüknek, és mégis elfogadnak tisztségeket, félelmetes elszámolást kell tenniük. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 678. o.

Veszélyes időket élünk. A h. n. adventisták vallják, hogy Isten parancsolattartó népe, de közben kezdik elveszíteni hívő lelkületüket. Az Isten iránt való tiszteletteljes lelkület arra tanítja az embert, hogy nem saját magába, hanem Közbenjárójába vetett hit által, szent és istenfélő módon közelítsen Alkotójához. Így maradhat az ember Isten közelségében minden körülmények között. A kegyelem alanyának – az irgalom szármolyánál esedező embernek – térdet kell hajtania Isten előtt. Amint naponta irgalmat nyer Istentől, mindenkor hálát kell táplálnia szívében, melynek kifejezésre is kell jutnia a méltatlanul kapott ajándékokért mondott dicsérő és hálaadó szavakban. Angyalok őrizték útját egész életében, és sok fel nem ismert csapdából szabadították meg. Minden imájakor fel kell ismernie Isten érte tett szolgálatát, hiszen olyan szemek óvták és őrizték, amik nem alszanak és nem szunnyadnak el. – *Szemelvények*, 2. köt., 314–315. o.

December 9., hétfő – Léviták a mezőkön

A tized szent, az Úr magának tartja azt fenn. Be kell hoznunk kincstárába, és az örömhír munkásainak eltartására fordítanunk...

Némelyek elégedetlenül így szóltak: „Nem fizetek többé tizedet, mert nem bízok a mű igazgatásában.” De meg akarod-e rabolni az Urat, mert szerinted nem helyesen vezetik a művet? Bírálj világosan, nyíltan, a helyes lelkülettel és a megfelelő helyen. Küldd be javaslataidat, hogy helyesbítsenek, és rendezzék a dolgokat. De ne húzódj vissza Isten művétől, és ne bizonyulj hűtlennek, ha mások helytelenül tevékenykednek. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 249. o.

Az önzés nagyon lelassította a világméretű örömhírterjesztést. A hitvalló keresztények között néhányan nem értik meg, hogy azokkal a javakkal kell támogatniuk az örömhír művét, melyet Jézus Krisztus nekik adott. Pénzre van szükség, hogy fejleszteni tudjuk a világ minden részén folyó munkát... Férfiak állnak készen, hogy elinduljanak az Úr hírnökeként, de mivel üres a kincstár, nem küldhetjük őket oda, ahol az emberek kérik, hogy jöjjön valaki, és tanítsa őket az igazságra.

Sokan vágyakoznak meghallani az élet szavát. De miként hallhatnák igehirdetőik nélkül? Akiket elküldenénk, hogyan éljenek meg támogatásunk nélkül? Isten azt akarja, hogy rendesen gondoskodjunk munkásairól. Isten tulajdonai ők, és Őt gyalázzuk meg, ha úgy kényszerítjük dolgozni szolgálait, hogy az egészségüknek ártson. Azzal is Istent gyalázzuk, ha pénzszerűe miatt nem küldünk munkásokat a szűkölködő mezőkre. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 52. o.

Az igazi keresztény Krisztust szolgálja. Szolgálatát tökéletesen kell teljesítenie. Semmi sem vonhatja el elméjét az Úr munkájától. Bizonyos nehézségek lehetnek fontosak, mégis azokat alá kell rendelni a műnek. A Krisztusért végzett szolgálat azonban az ember teljes lényét követeli: szívét, elméjét, lelkét és erejét. Az Úr nem fogad el megosztott szívet. Azt várja, hogy tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, és a lehető legjobban. Isten előtt egyetlen hűséggel végzett cselekedet sem jelentéktelen.

Minden ember kötelessége azt a munkát végezni, amit Isten rá bízott. Késznek kell lennünk apró szolgálatok elvégzésére, eleget kell tennünk a feladatoknak, kamatoztatva az apró alkalmakat is. És ha csak ilyen szolgálati alkalmaink nyílnak, akkor is végezzük hűséggel azokat...

Amikor az ember mindennél jobban szereti Istent és felebarátját úgy, mint önmagát, akkor nem kérdi meg, hogy tettének sok-e vagy kevés haszna van. Végezni fogja szolgálatát, és elfogadja a felajánlott jutalmat. Nem mutat rossz példát azzal, hogy visszautasít szolgálatot csak azért, mert nem számíthat olyan jutalomra, amelyet szeretne. – *Istennel ma*, 161. o.

December 10., kedd – Tized és adomány

Isten ráhelyezi kezét a tizedre és az adományokra, majd így szól: „Ez az enyém. Amikor rátok bízta a javakat, elmondtam, hogy egy részét megtarthatjátok magatoknak életetek fenntartására, a másik részét pedig vissza kell adnotok.”

Visszaadtatok Istennek a tizedet, amikor betakarítottátok a termést? Adományaitokkal támogattatok a mű előrehaladását? Gondoskodtatok az özvegyekről és árvákról? Ez egy olyan ágazata a missziómunkának, amit semmiképp sem szabad elhanyagolni. – *Keresztény sáfárság*, 46. o.

Az Úr folyamatosan árasztja ránk az élet áldásait, és ha azt kéri, hogy adományainkkal támogassuk a mű különböző ágazatait, akkor engedelmségünkkel mulandó és örök javunkat szolgáljuk, de ugyanakkor elismerjük, hogy minden áldást Istentől kapunk. Az Úr, a cselekvő Mester az emberekkel együttműködve biztosítja a szükséges eszközöket, és azt kéri, hogy dolgozzanak vele együtt a lelkek megmentése érdekében. Ő adott szolgálói kezébe olyan eszközöket, amelyek segítségével a mű országhatárokon belül és kívül is haladhat előre. Ám ha a hívőknek csupán a fele tesz eleget hűséggel a kötelességének, akkor a kincstárban nem lesz elegendő pénzeszköz, és Isten művének számos része befejezetlen marad. – *The Review and Herald*, 1890. december 23.

Isten előbbre mozdíthatta volna művét ezen a földön, és emberi hozzájárulás nélkül is gondoskodhatott volna a szegényekről. Azonban adományainkat nem csak azért kéri, hogy ezzel kifejezzük iránta és embertársaink iránti szeretetünket, hanem azért is, hogy a másokért végzett áldozatkész szolgálat megerősítse a jóindulat és irgalom lelkületét a szívünkben, és még szorosabbra fűzze kapcsolatunkat azzal, aki gazdag lévén szegénnyé lett érettünk, hogy az Ő szegénysége által meggazdagodhassunk. Nem csak követni fogjuk Megváltónk példáját, hanem a jellemünk is hozzá hasonlóvá válik. – *In Heavenly Places*, 303. o.

Most mindazok, akik Isten gyermekeinek vallják magukat, haladéktalanul hozzák be adományaikat az Úr tárházába, hogy legyen miből biztosítani az új területeken dolgozók ellátását és az evangélium hirdetését azoknak, akik még nem hallották. Az Úr tárházában ne legyen hiány! Isten a legdrágább kincséből biztosítja számunkra a szükséges áldásokat. Akkor talán csak fogyasztóknak kell lennünk? Vajon nem kellene minden eszközt arra szentelnünk, hogy az igazság minél több emberhez eljusson, hogy minél többen megismerjék és elfogadják, és majd a maguk során ők is visszaadhassák adományait az Úrnak? (...)

Ne csak elvegyük az Úr ajándékait. Teljes felelősségtudattal kell visszaszolgáltatnunk azokat az Úrnak, hogy tárházában legyen elegendő anyagi forrás, és a munkások városról városra és faluról falura hirdethessék az üzenetet. Isten biztosítja önfeláldozó szolgálóinak a szükséges forrásokat, hogy sikerrel végezhesék a munkát. – *The Upward Look*, 360. o.

December 11., szerda – A borsajtó taposása szombaton

A bálványimádókkal való kapcsolat másik következménye az volt, hogy nem figyeltek a szombatra, arra a jelre, amely megkülönböztette a zsidókat – mint az igaz Isten imádóit – minden más nemzetől. Nehémiás látta, hogy a környékről pogány kereskedők jönnek Jeruzsálembe, és sok zsidót rávesznek a szombatnapi kereskedésre. Egyeseket nem lehetett az elvek feláldozására rábírní, de voltak, akik vétkeztek, és a pogányokkal együtt igyekeztek a lelkiismeretesebbek aggályait eloszlatni. Sokan merészelték nyíltan megrontani a szombatot. „Ebben az időben azt láttam Júdában – írja Nehémiás –, hogy a nyugalom napján szőlőt taposnak, gabonát hordanak, a szamarakra terhet raknak, és bort, szőlőt, fűgét és mindenféle terhet hordanak Jeruzsálembe a nyugalom napján. ...Tíruszaiak is voltak ott, akik halat és mindenféle árut hoztak, és a nyugalom napján árusítottak a júdaiaknak Jeruzsálemben.” – *Próféták és királyok*, 671. o.

A ma megvalósítandó reformációs munkában szükség van Ezsdrásokra és Nehémiásokra, akik nem szépítik és nem mentetik a bűnt,

hanem bátran megvédik Isten méltóságát. Azok, akikre ennek a munkának a terhe nehezedik, nem hallgathatnak a gonoszság láttán, és nem takarhatják be a bűnt a hamis könyörület köpenyével...

Ezsdrás és Nehémiás – miközben dolgoztak – megalázták magukat Isten előtt; megvallották a maguk és népük bűneit; bocsánatért könyörögtek, mintha ők vétkeztek volna. Türelmesen fáradoztak, imádkoztak és szenvedtek. Nem a pogányok nyílt ellenségeskedése nehezítette munkájukat, hanem az állítólagos barátok rejtett ellenszegülése, akik befolyásukat a gonoszság szolgálatába állítva tízszeresen súlyosbították Isten szolgáinak terhét...

A Nehémiás erőfeszítéseit kísérő eredmények mutatják, hogy mit lehet elérni imával, hittel és bölcs, határozott cselekvéssel. – *Próféták és királyok*, 675. o.

Az ember boldogságának nagy ellensége a negyedik parancsolatban foglalt szombatot különös támadások célpontjává teszi a keresztény korszak idején. Sátán így beszél: „Isten szándékával ellentétben cselekszem. Követőimet felhatalmazom arra, hogy tegyék félre Isten emlékünnepest, a hetedik napi szombatot. Így megmutatom a világnak, hogy megváltozott az a nap, amelyet Isten megszentelt és megáldott. Az emberek el fognak feledkezni róla. Kitérlöm emlékezetükből... Arra készítem ennek a napnak elfogadóit, hogy tulajdonítsák neki azt a szentséget, amelyet Isten a hetedik napra helyezett...

Az ellenség azt gondolta, hogy hamis szombat létesítésével megváltoztathatja az időket és a törvényeket. Valóban sikerült Isten törvényét megváltoztatnia? 2Móz 31. fejezete ad választ. Aki tegnap, ma és örökké ugyanaz, kijelentette a hetedik napi szombatról: „... jel ez köztem és köztetek nemzedékről nemzedékre,” „örök jel ez...” (2Móz 31:13, 17). – *Próféták és királyok*, 183, 185. o.

December 12., csütörtök – „Hát nem így cselekedtek-e atyáitok?”

Ha helyes volt, hogy Dávid a szent célra elkülönített kenyerekkel csillapította éhségét, akkor az is helyes volt, hogy a tanítványok szükségletük kielégítésére kalászatokat téptek a szombat szent óráiban...

Krisztus arra akarta tanítványait és ellenségeit tanítani, hogy az Istennek való szolgálat a legelső. Isten munkájának célja e világon az ember megváltása, ezért amit meg kell tenni szombaton a munka teljesítéséhez, az összhangban áll a szombatparanccsal. Jézus az érvelésre azzal tette föl a koronát, hogy kijelentette: Ő „a szombatnak ura” – vagyis felette áll minden kérdésnek és minden törvénynek...

Jézus nem zárta le az ügyet annyival, hogy megfeddte ellenségeit. Kijelentette, hogy vakságukban szem elől tévesztették a szombat célját. Így szólt: „Ha pedig tudátok, mi ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot, nem kárhoztattátok volna az ártatlanokat.” (Mt 12:7) Számos, lélek nélküli szertartásuk nem helyettesíthette azt az igazsághoz hű feddhetetlenséget és gyöngéd szeretetet, amely Isten igaz imádóját mindig is jellemezte. – *Jézus élete*, 285. o.

Némelyek igen meglepődtek azon az igyekezetünkön, hogy elhozuk őket az összejövetelre. Azt tanulták, a vasárnapünneplés többnyire fizikai tétlenségből áll, és úgy vélték, hogy mivel a szombatünneplést olyan fontosnak tartjuk, majd a farizeusok módján fogjuk azt megünnepelni.

Elmondtuk barátainknak, hogy a szombatünneplés dolgában Krisztus példáját és tanításait tanulmányoztuk, aki gyakran komoly gyógyító és tanító munkát végzett szombatnapon. Elmondtuk, hogy egy beteg családra felügyelő testvérnőnk éppúgy megtartja a szombatot, mint bármelyik szombatiskolai osztály vezetője, továbbá, hogy az akkori farizeusok nemtetszéssel figyelték Krisztus munkáját, és mi sem várjuk el, hogy napjaink farizeusai örömmel fogadják az Úrért végzett szolgálatunkat. – *Szemelvények*, 3. köt., 259. o.

A szombatiskola és az istentisztelet a szombatnak csak bizonyos részét töltik ki. Családunkban a szombat legszentebb és legértékesebb óráivá tehetjük a nap hátralévő felét. A szülők töltsék gyermekeikkel az idő nagyobb részét.

A szombat legyen az egész hét legmeghittebb és áldottabb napja!

A szülők... ha a megfelelő módszert választják, örömtelivé és élvezetessé tehetik a szombatot. A gyermekek érdeklődését fel lehet kelteni a jó olvasmányok és a lelkük üdvösségével kapcsolatos beszélgetések

iránt, azonban ehhez nevelni és fegyelmezni kell őket. A természetes emberi szív nem szeret az Isten dolgairól elmélkedni. A világiasság befolyását és a gonoszra való hajlamokat állandóan vissza kell szorítani, miközben a mennyei világosságot beengedjük. – *Gyermeknevelés*, 532. o.

December 13., péntek – További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út: „Öröm az Úrban” című fejezet.